

Men faktisk sker det ikke. Faktisk forstaaes det meget vel, at det har været Meningen med denne Bemyndigelse til at forsøge det Beløb, som kræves ind gennem Formue- og Lejlighedsstatten, at det fornuftigvis bør være Kommunernes Opgave kun at kræve et Beløb, der stiger, efterhaanden som ogsaa Skattebyrernes Velstand stiger, og navnlig viser det sig meget klart derigennem, at Forholdet mellem de forskellige Skatteilder, som Købstæderne have deres Indtægter fra, bevares fra Aar til Aar saa godt som fuldstændig uforandret. Naar jeg tager Aarene 1880—84, hvilke som sagt ere de sidste Aar, for hvilke der foreligger detaillerede Oplysninger, saa viser det sig, at i Aaret 1880 krævede samtlige Købstæder gennem Formue- og Lejlighedsstatten 75,1 pCt. af deres samtlige Skatteindtægter. Derimod gennem Skatterne paa faste Ejendomme, nemlig Grundskat og Hus-skat, krævede de 13,2 pCt., og gennem andre Skatter 11,7 pCt. I 1884, altsaa 5 Aar efter, udgjorde den Andel, som indgik gennem Formue- og Lejlighedsstatten, nøjagtig de samme 75,1 pCt., altsaa lige til Tiendedelsprocenten nøjagtig det samme Tal; af Skatter paa faste Ejendomme var Udbyttet 13,6 pCt. og af andre Skatter og Afgifter 11,3 pCt. Det vil altsaa ses, at Forholdet mellem Skatteilderne bevares saa godt som uforandret stabilt fra Aar til Aar i Købstæderne. Naar man derimod vender sig til Forholdet i København, vil man se, at uagtet der ikke her har kunnet gaas ud over de 3 pCt., som have været gældende her i den sidste halve Snes Aar, er dog ikke desto mindre Indtægten af Indkomstskatten stegen betydeligt mere end Indtægten af Skatter paa faste Ejendomme. I 1880 var Forholdet, naar Tallene opgøres paa samme Maade som for Købstæderne, dette, at Indkomstskatten indbragte 32,7 pCt. af samtlige Skatter og Afgifter, Skatterne paa faste Ejendomme, nemlig Arealstat, Grundskat og forskellige andre mindre Skatter, saasom Brolægningsstat osv., indbragte 53,6 pCt., medens andre Skatter, derunder ogsaa Næringsafgifterne, indbragte 13,7 pCt. I 1884 var Indkomstskatten stegen til at udgøre 34 pCt. af hele Beløbet, medens derimod Skatterne paa faste Ejendomme vare sunkne til 48,7 pCt., medens andre Skatter og Afgifter indbragte 17,3 pCt. Og hvis jeg tager en Sammenligning opgjort paa en noget anden Basis, en Sammenstilling, der findes som Bilag til Betænkningen over Københavns Budget for 1891 — Skatteindtægterne ere her gjorte op efter en noget anden Fosteringsmaade, saa Tallene ere ikke nøjagtig de samme, som ved den foregaaende Sammenligning — saa viser det sig, at i

1880 udgjorde Indkomstskatten 35 pCt. af hele Beløbet og samtlige andre Skatter og Afgifter 65 pCt. I 1889 derimod var Indkomstskatten stegen til 36,3 pCt., og andre Skatter og Afgifter vare faldne til 63,1 pCt. Eller: hele Stigningen af samtlige Skatter i dette Aaar fra 1880 til 1889 udgjorde 47,3 pCt., men Indkomstskatten steg med 53,7 pCt., samtlige andre Skatter og Afgifter derimod kun med 43,6 pCt. Det ses altsaa, allerede efter den nuværende Ordning gaar Udviklingens Tendens derhen, at det er Indtægten af Indkomstskatten, af de personlige Skatter, som stiger, og at det derimod er Indtægten af faste Ejendomme, som synker, ikke absolut, men forholdsvis. Det er altsaa saa langt fra, at den nuværende Ordning er i Disfavør af stadig at tage en forsøgt Indtægt gennem Indkomstskatten; tværtimod, det modsatte er Tilfældet. Hvis man da nu i Tilgift hertil yderligere vil lægge hele den Forsøgelse af Stattebyrden, som nu kræves, lægge den helt og holden over paa Indkomstskatten, er det klart nok, at dette er ensdydigt med en fuldstændig Omvæltning i det nu bestaaende københavnske Statte-system. Det er en komplet Stillestand paa Hovedet af det Forhold, som hidtil har bestaaet mellem de forskellige Indkomstilder, hvoraf Kommunen har taget sine Skatter. Nu er det jo muligt, at man selv efter en meget indgaaende Overvejelse vilde komme til den Erkendelse, at saaledes bør det være; men det er dog indlysende, at det er et meget stort og meget indgribende Spørgsmaal, som her er Tale om, og at det er ganske sikkert en ikke heldig Vej at ville løse et saa betydningsfuldt Spørgsmaal ganske underhaanden gennem en lille Lov, der nærmest som Nødhjælp giver Kommunen Ret til at kræve et vist Beløb mere end hidtil.

Jeg vil minde om, at hele den Ordning af Statte-systemet, som nu findes i København, og som skriver sig fra Begyndelsen af 60'erne, i Henhold til Loven af 19de Februar 1861, er jo aabenbart fastsat med velberaad Hu. Man er gaaet ud fra, at de Indtægter, man skulde have gennem Skatter paa faste Ejendomme, og de Indtægter, man skulde have gennem personlige Afgifter, skulde staa i et vist Forhold til hinanden, et Forhold, som man nu ogsaa for billigt og retfærdigt. For 1861 var Forholdet det, at der igennem Skatter paa faste Ejendomme hævvedes omtrent dobbelt saa meget, som der hævvedes gennem personlige Afgifter. Nu har Udviklingens Gang medført, at Beløbet fra at være dobbelt saa stort er sunket til kun at